

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania A. Ć. i in. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.

z udziałem zainteresowanej C. P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 kwietnia 2011 r., zażalenia strony zainteresowanej C. P. Sp. z o.o. na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 14 stycznia 2011 r.,

- 1. oddała zażalenie dotyczące odrzucenia przez Sąd Apelacyjny apelacji zainteresowanej w sprawie W. S.,**
- 2. odrzuca pozostałe zażalenia.**

Uzasadnienie

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w dniu 23 czerwca 2008 r. wydał decyzje: nr [...] w sprawie A. Ć. i C. P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, nr [...] w sprawie L. D. i C. P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, /.../ ustalając, że wskazani pracownicy w oznaczonych okresach nie podlegali ubezpieczeniom

społecznym w Polsce z tytułu zatrudnienia w C. P. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością.

W imieniu pracowników - ubezpieczonych oraz C. P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością pełnomocnik - radca prawny wniósł odwołania od powyższych decyzji, jednocześnie składając wniosek o połączenie spraw do wspólnego rozpoznania.

Sąd Okręgowy połączył wszystkie sprawy do łącznego rozpoznania i wyrokowania i prowadził je pod sygnaturą akt IV U .../08.

Wyrokiem z 4 czerwca 2009 r. Sąd Okręgowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołania od powyższych decyzji.

W dniu 23 lipca 2009 r. do Sądu Okręgowego wpłynęło pismo zatytułowane „apelacja” złożone w imieniu wszystkich ubezpieczonych oraz C. P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przez pełnomocnika radcę prawnego i opłacone znakami opłaty skarbowej w kwocie 30 zł. Dalsze opłaty sądowe od apelacji nie wpłynęły. Na rozprawie apelacyjnej 3 grudnia 2009 r. pełnomocnik ubezpieczonych oraz C. P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oświadczył, że przy przyjęciu, że została opłacona tylko jedna apelacja Sąd Apelacyjny winien przyjąć do rozpoznania apelację sporządzoną w imieniu ubezpieczonego A. P.

Postanowieniem zaskarżonym rozpoznawanym zażaleniem Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu sprawy C. P. Spółki z o.o., A. Ć./.../ przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego, na skutek apelacji C. P. Spółki z o.o., A. Ć. /.../ , od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 4 czerwca 2009 r., postanowił: odrzucić apelację C. P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, i in. /.../ .

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, apelacje złożone od wyroku Sądu Okręgowego, dotyczące oddalenia odwołania od decyzji z 23 czerwca 2008 r. podlegały, z wyjątkiem apelacji A. P., odrzuceniu jako nieopłacone opłatą sądową w kwocie po 30 zł. Sąd wskazał, że art. 130² § 3 k.p.c., stosownie do którego sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego środki odwoławcze lub środki zaskarżenia (apelację, zażalenie, skargę kasacyjną, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciw od wyroku zaocznego, zarzuty od nakazu

zapłaty, skargę na orzeczenie referendarza sądowego) podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia, ma jeszcze, na podstawie art. 8 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 234, poz. 1571), zastosowanie do niniejszej sprawy, jako wszczętej przed wejściem w życie zmian wprowadzonych wskazaną ustawą do kodeksu postępowania cywilnego. Nie można przyjąć, aby uiszczenie jednej opłaty sądowej czyniło zadość obowiązkowi opłacenia apelacji od wyroku rozstrzygającego odwołania dwóch podmiotów (ubezpieczonego oraz pracodawcy) od poszczególnych decyzji organu rentowego. Połączenie przez Sąd Okręgowy tych spraw do łącznego rozpoznania i wyrokowania (art. 219 k.p.c.), spowodowało, że po stronie odwołujących się wystąpiło współuczestnictwo formalne (art. 72 § 1 pkt. 2 k.p.c.). Współuczestnictwo to, charakteryzuje się brakiem materialno prawnej więzi między współuczestnikami, a ich współwystępowanie po jednej ze stron procesu ma charakter stricte procesowy. W takiej sytuacji istnieje jedna sprawa wyłącznie w znaczeniu formalnym (technicznym) i jednocześnie występuje tyle przedmiotów sporu (zaskarżenia), ilu jest współuczestników formalnych, bowiem każdy z nich mógłby występować w procesie samodzielnie, tok postępowania w stosunku do każdego z nich jest niezależny, różne też mogą być rozstrzygnięcia w stosunku do każdego ze współuczestników. Następnie Sąd wskazał, że z art. 4 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398 ze zm.) wynika zasada, że pismo wnoszone przez kilka osób podlega jednej opłacie, a wyjątkiem od niej jest przypadek wskazany w art. 4 ust. 1 zdanie drugie tej ustawy dotyczący współuczestnictwa formalnego (wniesienia jednego pisma procesowego przez takich współuczestników). W takim przypadku, każdy współuczestnik uiszcza opłatę oddzielnie, stosownie do swojego roszczenia lub zobowiązania. Zaskarżenie orzeczenia przez kilku współuczestników formalnych choćby było dokonane w jednym piśmie procesowym, jest w istocie wniesieniem kilku środków zaskarżenia wobec odrębnych rozstrzygnięć, formalnie tylko zamieszczonych w jednym orzeczeniu. Stąd też każdy z tak wniesionych (w jednym piśmie procesowym) środków | zaskarżenia powinien podlegać odrębnej opłacie. Przy czym, użyte w art.

3 ust. 2 pkt 3 ustawy o kosztach sądowych pojęcie "pismo" należy interpretować w funkcjonalnym znaczeniu tego słowa, a więc jako czynność procesową (środek zaskarżenia) sporządzoną w formie pisma procesowego, nie zaś w znaczeniu technicznym (jednego dokumentu). Taka wykładnia prowadzi do wniosku, że jedno pismo w znaczeniu technicznym (dokument) może obejmować kilka czynności procesowych (środków zaskarżenia) dokonanych w formie pisemnej. Wnosząc apelację od orzeczenia Sądu pierwszej instancji w imieniu wszystkich ubezpieczonych oraz pracodawcy skarżąca dokonała więc kilku pisemnych czynności procesowych (wniosła kilka pism w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych), chociaż sporządziła tylko jeden dokument. Zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 w związku z art. 18 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych od apelacji współuczestników formalnych należy pobrać oddzielne opłaty, stosownie do roszczenia lub zobowiązania, przeciwko któremu apelacja jest skierowana. W świetle tych uwag Sąd Apelacyjny uznał, że pełnomocniczka ubezpieczonych oraz pracodawcy wniosła (technicznie) w ramach jednego dokumentu łącznie dziesięć apelacji w imieniu ubezpieczonych oraz kolejne dziesięć w imieniu pracodawcy. Każda z tych apelacji podlegała odrębnej opłacie podstawowej (art. 36 ustawy o kosztach sądowych). Dlatego, wobec uiszczenia w terminie przez zawodowego pełnomocnika tylko jednej opłaty podstawowej, pozostałe 19 apelacji (poza apelacją A. P., wskazanego przez pełnomocniczkę) podlegało odrzuceniu (art. 130² § 3 k.p.c.).

Uwzględniając powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 373 k.p.c. w związku z art. 370 k.p.c. oraz art. 130² § 1 k.p.c. odrzucił wniesione w niniejszej sprawie apelacje, poza apelacją A. P., którą skierował do rozpoznania.

W zażaleniu C.P. spółka z o.o. zaskarżyła postanowienie Sądu Apelacyjnego w części dotyczącej odrzucenia apelacji złożonej przez tę Spółkę, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie art. 36 w związku z art. 4 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz art. 130 § 3 k.p.c., przez przyjęcie, że składając apelację w swoim imieniu od wyroku Sądu Okręgowego powinna uiścić opłatę po 30 zł. od każdego pracownika występującego w sprawie w charakterze ubezpieczonego, a nie jedynie w kwocie 30 zł. od siebie, jako strony postępowania - zainteresowanej. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego

postanowienia w zaskarżonej części i nadania biegu apelacji złożonej w imieniu zainteresowanej w całości.

W uzasadnieniu zażalenia pełnomocniczka skarżącej podkreśliła, że na rozprawie 3 grudnia 2009 r. wniosła o rozpatrzenie apelacji złożonej w imieniu zainteresowanej Spółki w całości, nie podzielając poglądu Sądu, że apelacja ta nie została prawidłowo opłacona i może być rozpatrywana jedynie w części dotyczącej tylko jednego ubezpieczonego. Tylko z ostrożności procesowej pełnomocniczka, na żądanie Sądu wskazała, A.P., jako tego, w którego sprawie apelacja może być rozpatrywana. Następnie skarżąca stwierdziła, że w niniejszej sprawie C. P. sp. z o.o. występuje jako zainteresowana. Jako stronie przysługuje jej więc prawo wniesienia apelacji od wyroku Sądu Okręgowego. Art. 36 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych stanowi, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych i w sprawach odwołań rozpoznawanych przez sąd pracy i ubezpieczeń społecznych pobiera się od apelacji odpłatę podstawową w kwocie 30 zł. Skoro apelacja została złożona przez jedną osobę prawną - zainteresowaną Spółkę, to w tej sprawie nie można stosować art. 4 ust. 1 zdanie drugie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Pełnomocniczka skarżącej przyznała, że przepis ten ma zastosowanie do apelacji złożonej przez nią w imieniu ubezpieczonych pracowników, bowiem była faktycznie zobowiązana do uiszczenia opłaty po 30 zł. w imieniu każdego z nich ze względu na łączące ich współuczestnictwo formalne. W tej sytuacji apelacja złożona w ich imieniu nie została opłacona i postanowienie Sądu Apelacyjnego jest w tej części zasadne i z tego względu nie zostało zaskarżone. Natomiast apelacja zainteresowanej powinna być rozpatrzona w całości bez ograniczenia tylko do ubezpieczonego A. P. Na rozprawie 3 grudnia 2009 r. pełnomocniczka wyraźnie bowiem oświadczyła, że opłaciła apelację uiszczając opłatę podstawową w kwocie 30 zł. w imieniu Spółki. Należało zatem uznać, że apelacja zainteresowanej została opłacona prawidłowo. Na koniec pełnomocniczka skarżącej wskazała, że od zażalenia została uiszczona opłata sądowa w wysokości 30 zł. na podstawie art. 36 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, ponieważ skarżąca złożyła je jedynie w imieniu Spółki.

Postanowieniem z 13 stycznia 2011 r. Sąd Najwyższy zwrócił sprawę Sądowi Apelacyjnemu w celu wezwania pełnomocnika Spółki do wskazania, w odniesieniu

do którego z ubezpieczonych zażalenie Spółki zostało opłacone. W wykonaniu tego postanowienia pełnomocniczka żalącej się Spółki wyjaśniła, że przedmiotowe zażalenie zostało opłacone w odniesieniu do ubezpieczonego W. S.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych, pismo wnoszone przez kilka osób podlega jednej opłacie. Jeżeli jednak przedmiotem sprawy są roszczenia lub zobowiązania jednego rodzaju i oparte na jednakowej podstawie faktycznej i prawnej (współuczestnictwo formalne), każdy współuczestnik uiszcza opłatę oddzielnie, stosownie do swojego roszczenia lub zobowiązania. Z brzmienia tego przepisu wynika, że w przypadku wniesienia pisma przez kilka osób zasadą jest, że podlega ono jednej opłacie. Wyjątek od tej zasady dotyczy sytuacji, gdy są one współuczestnikami formalnymi (art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c.). Wynika stąd, że zasada uiszczenia jednej opłaty od pisma wnoszonego przez kilka osób dotyczy wszelkiego rodzaju współuczestnictwa procesowego, poza współuczestnictwem formalnym. Odnosi się więc do współuczestnictwa materialnego, jednolitego, koniecznego i nienazwanego (konkurencyjnego). W myśl art. 477¹¹ § 1 k.p.c., stroną w postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych jest: 1) ubezpieczony, 2) inna osoba, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja, 3) organ rentowy oraz 4) zainteresowany. Ubezpieczonym jest osoba ubiegająca się o świadczenie z ubezpieczeń społecznych lub z ubezpieczenia rodzinnego albo o emeryturę lub rentę; ubiegająca się o ustalenie istnienia bądź nieistnienia obowiązku ubezpieczenia, jego zakresu lub wymiaru składki z tego tytułu, ubiegająca się o świadczenia w sprawach należących do właściwości Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz ubiegająca się o odszkodowanie przysługujące w razie wypadku i choroby pozostającej w związku ze służbą wojskową albo służbą w Policji lub w Służbie Więziennej (art. 476 § 5 pkt 2 k.p.c.). Inna niż ubezpieczony osoba, której praw lub obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja, jest – jak ubezpieczony – adresatem decyzji organu rentowego, a decyzja ta wywołuje w stosunku do niej bezpośrednie skutki prawne. Z kolei zainteresowanym jest ten, czyje prawa lub obowiązki zależą od rozstrzygnięcia sprawy (szerzej zob.

uzasadnienie wyroku SN z 2 października 2008 r., I UK 79/08, OSNP 2010 nr 7-8, poz. 99 i tam powołane orzecznictwo). Wobec tego w rozpoznawanej sprawie status ubezpieczonych przysługuje pracownikom zgłoszonym do ubezpieczenia przez Spółkę, czego organ rentowy występujący w sprawie odmówił im decyzjami z 23 czerwca 2008 r. Natomiast Spółce, skoro decyzja dotyczy obowiązku ubezpieczenia jej pracowników, występujących z tego względu w sprawie jako ubezpieczeni, przysługuje status zainteresowanej w sprawie w rozumieniu art. 477¹¹ k.p.c. (wyroki SN z: 28 października 2004 r., II UK 66/04, OSNP 2005 nr 10, poz. 149; 2 października 2008 r., I UK 79/08, cyt. wyżej; Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 11 maja 2004 r., III AUa 934/03, OSA 2005 nr 4, poz. 11).

W niniejszej sprawie Sąd pierwszej instancji – Sąd Okręgowy połączył do wspólnego rozpoznania na podstawie art. 219 k.p.c. oddzielne sprawy dotyczące odmowy objęcia przez organ rentowy pracowników Spółki wymienionych w decyzjach tego organu z 23 czerwca 2008 r. ubezpieczeniami społecznymi w Polsce. Przedmiotem postępowania jest więc obowiązek podlegania wymienionych pracowników ubezpieczeniom społecznym w Polsce. Przedmiot sporu stanowią zatem zobowiązania oparte na jednakowej podstawie faktycznej i prawnej, co sprawia, że jak zgodnie twierdzą Sąd Apelacyjny i skarżąca, pracownicy ci stali się w postępowaniu przed Sądami pierwszej i drugiej instancji współuczestnikami formalnymi (art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c.). Z tego względu pełnomocniczka skarżącej nie kwestionuje, że od apelacji, które wniosła od wyroku Sądu pierwszej instancji w piśmie z 23 lipca 2009 r. zatytułowanym „apelacja” (powoływanym dalej, jako „pismo z 23 lipca 2009 r.”) w imieniu wszystkich ubezpieczonych, należało uiścić, zgodnie z art. 36 w związku z art. 4 ust. 1 zdanie drugie ustawy o kosztach, osobne opłaty podstawowe po 30 zł. od każdej. Jednocześnie jednak kwestionuje ona twierdzenie Sądu Apelacyjnego, że osobne opłaty powinny być uiszczone także od apelacji wniesionych przez Spółkę. Jej zdaniem, skoro apelacje te wniosła jedna osoba prawna (Spółka), to w świetle art. 4 zdanie drugie ustawy o kosztach powinny być one traktowane jako jedno pismo, ponieważ, jak należy wnosić z jej wyводу, przepis ten odnosi się do pisma wnoszonego przez kilku współuczestników. Pogląd ten jest nietrafny. Zarządzenie sądu „o połączeniu spraw” ma charakter techniczny (sprawy otrzymują jedną sygnaturę wcześniejszych akt) i

nie prowadzi do skumulowania roszczeń w rozumieniu art. 191 czy do współuczestnictwa, jak również nie wpływa na właściwość sądu (postanowienie SN z dnia 6 grudnia 1973 r., I PZ 71/73, LEX nr 7351). W takiej sytuacji mamy do czynienia z jedną sprawą wyłącznie w znaczeniu formalnym (technicznym). Także przy współuczestnictwie formalnym, które wystąpiło w rozważanym przypadku zastosowania art. 219 k.p.c., występuje tyle różnych przedmiotów sporu (zaskarżenia), ilu jest współuczestników formalnych, bowiem każdy z nich mógłby występować w procesie samodzielnie, tok postępowania w stosunku do każdego z nich jest niezależny (można wydać wyrok częściowy lub rozłączyć sprawy do oddzielnego rozpoznania), wreszcie różne mogą być rozstrzygnięcia w stosunku do każdego ze współuczestników (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 1997 r., I CKN 154/97, LEX nr 153214 oraz z dnia 26 maja 1998 r., III CZ 69/98, Wokanda 1998 nr 9, poz. 7). Wobec tego, pomimo że Spółka jest jednym podmiotem prawa w sensie przysługującej jej osobowości prawnej, to jednak w sensie procesowym stanowi ona odrębny podmiot postępowania cywilnego w każdej z połączonych spraw. W rezultacie, ze względu na jednorodność zobowiązań będących przedmiotem sporu oraz jednakowość podstawy faktycznej i prawnej połączonych spraw, jej udział w procesie, w zakresie w jakim apelowała w poszczególnych połączonych sprawach we własnym imieniu, opiera się na zasadzie współuczestnictwa formalnego. Z tych względów trafnie Sąd Apelacyjny odrzucił apelacje złożone w piśmie z 23 lipca 2009 r. w imieniu pracowników wymienionych w sentencji postanowienia oraz odpowiadające im apelacje złożone w imieniu Spółki.

Odmienne przedstawia się natomiast apelacja Spółki związana z apelacją A. P., opłaconą zgodnie z zaskarżonym postanowieniem, stosownie do oświadczenia pełnomocniczki skarżącej, opłatą podstawową w wysokości 30 zł.

Jak wcześniej wskazano Spółka, jako pracodawca, jest zainteresowanym w rozumieniu art. 477¹¹ § 2 k.p.c. w niniejszej sprawie o wyłączenie z pracowniczego ubezpieczenia społecznego. Jej rzeczywista rola w procesie (jako zainteresowanej) sprowadza się, w zasadzie, do popierania sporu po jednej ze stron procesu ze względu na interes prawny w tym, aby rozstrzygnięcie sprawy nastąpiło na jej korzyść, co zbliża jej pozycję procesową do roli interwenienta ubocznego (art. 76

k.p.c.). Nie ulega też wątpliwości, że osoba zainteresowana w sprawie o objęcie ubezpieczeniem społecznym jest współuczestnikiem procesowym. Jednocześnie nie jest współuczestnikiem formalnym z ubezpieczonym (lub organem rentowym), bowiem z oczywistych względów przedmiotem takiego procesu nie są roszczenia lub zobowiązania tych podmiotów oparte na jednakowej podstawie faktycznej i prawnej. W sprawie o objęcie ubezpieczeniem społecznym pracodawca nie jest również współuczestnikiem materialnym z ubezpieczonym (pracownikiem), ponieważ występuje w procesie z pozycji płatnika składek, zaś pracownik z pozycji ubezpieczonego. W tej sytuacji, skoro pracodawca, jako zainteresowany w procesie o objęcie pracownika ubezpieczeniem społecznym, jest współuczestnikiem, ponieważ występuje obok niego w procesie, a nie można uznać go za współuczestnika formalnego lub materialnego, to w rozważanej sytuacji zachodzi jeden z przypadków współuczestnictwa nienazwanego, które charakteryzuje się tym, że nie wszystkie podmioty występujące po jednej stronie postępowania są jednakowo uprawnione albo zobowiązane. Dlatego należy przyjąć, że pozwana z ubezpieczonym A. P. łączyło współuczestnictwo nienazwane, które jak wyżej ustalono nie zostało objęte wyjątkiem od zasady uiszczania jednej opłaty od pisma wnoszonego przez kilka osób. Do przyjęcia wniosku, że pozwana wnosząc apelację w imieniu swoim i wymienionego wyżej ubezpieczonego była zobowiązana do wniesienia jednej opłaty wystarczy zresztą, w świetle art. 4 ust. 1 ustawy o kosztach, stwierdzenie, że podmioty te były współuczestnikami procesowymi i jednocześnie współuczestnictwo to nie miało charakteru formalnego. Należy więc uznać, że pismo wnoszone przez pracodawcę, występującego jako zainteresowany w procesie o objęcie pracownika ubezpieczeniem społecznym i przez tego pracownika (ubezpieczonego) podlega jednej opłacie (art. 4 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych).

Powyższe stanowisko znajduje oparcie w poglądach doktryny prawa zarówno w kwestii pozycji procesowej zainteresowanego (por. M. Cholewa-Klimek, Postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, Warszawa 2010, s. 141-142, a także uzasadnienie postanowienia SN z dnia 20 października 2009 r., III UZ 9/09, LEX nr 560878), jak i ponoszenia opłat przez współuczestników niezwiązanych współuczestnictwem formalnym (A. Zieliński, Koszty sądowe w

sprawach cywilnych. Komentarz, 2010 r., wydanie 7, komentarz do art. 4, teza 1 i 2; K. Gonera, Komentarz do ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Katarzyna Gonera Warszawa 2007, komentarz do art. 4, teza 1).

Przedstawione uwagi prowadzą do wniosku, że apelacja Spółki w sprawie o ustalenie obowiązku ubezpieczenia społecznego ubezpieczonego A. P. została należycie opłacona. Jej odrzucenie było więc bezpodstawne.

Na koniec należy wskazać, że rozpoznawane zażalenie (jako dokument w sensie technicznym) zostało złożone od postanowienia Sądu Apelacyjnego w części, w jakiej orzeczenie to odrzuciło apelacje Spółki złożone w jej imieniu w sprawach o ustalenie obowiązku ubezpieczenia społecznego ubezpieczonych wymienionych w jego sentencji oraz apelacje wymienionych w nim ubezpieczonych, tj.: /.../. Pismo to zostało opłacone opłatą podstawową w wysokości 30 zł., co oznacza, że zażalenie (w sensie funkcjonalnym, jako środek zaskarżenia) opłacone zostało tylko w jednej ze wskazanych wcześniej spraw połączonych do wspólnego rozpoznania przez Sąd Okręgowy, podczas, gdy w każdej z nich należało od zażalenia uiścić osobną opłatę (art. 36 w związku z art. 4 ust. 1 ustawy o kosztach). Z tego względu Sąd Najwyższy we wskazanym wcześniej postanowieniu z 13 stycznia 2011 r. zwrócił sprawę Sądowi Apelacyjnemu w celu wezwania pełnomocnika Spółki do wskazania, w odniesieniu do którego z ubezpieczonych zażalenie Spółki zostało opłacone. W wykonaniu tego postanowienia pełnomocniczka żalącej się Spółki wyjaśniła, że przedmiotowe zażalenie zostało opłacone w odniesieniu do ubezpieczonego W. S.

Jak wyżej wskazano, bezpodstawnie Sąd Apelacyjny odrzucił tylko apelację Spółki w sprawie o ustalenie obowiązku ubezpieczenia społecznego ubezpieczonego A. P. Natomiast odrzucenie apelacji w sprawach pozostałych ubezpieczonych, w tym apelacji w sprawie W. S., było uzasadnione. Dlatego Sąd Najwyższy oddalił, na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., prawidłowo opłacone zażalenie skarżącej w zakresie dotyczącym odrzucenia jej apelacji w sprawie W. S., mając na uwadze, że apelacja ta została zasadnie odrzucona. Pozostałe zażalenia zostały, na podstawie art. 373 k.p.c. w związku z art. 398²¹ i 394¹ § 3 k.p.c., odrzucone ze względu na ich nieopłacenie.